

Adevărul creștin

Cuvinte care vindecă
„Mulțumesc“ ... „Te iubesc“ ...

Din harul oferit,
cât ai primit?

Lasă-ți darul la altar...

Revelări „în cascadă“

Strângi
sau risipești?

Cuprins



3 Din harul oferit, cât ai primit

Ioan Botgros



5 Smerenia, calea fericirii

Mircea Iorgulescu



6 Lasă-ți darul la altar...

Emanuel Vilciu

8 Istoria lui Wang Ee

12 Revelări „în cascadă“

Partea a III-a

Cornel Radu



12 Un Pol...

Emilian Cristescu



15 Strângi sau risipești?

Mihai Socoteanu

**17 Viața privită și altfel...
Cuvinte care vindecă**

Dan Mircea Popa



20 Omul înțelept

Povestire

22 Despre activitatea C.E.C. - Albești

Viorel Nichifor



24 Cum trece roua...

Costache Ioanid



Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:
Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Ioan Botgros, Mircea Iorgulescu,
Emanuel Vilciu, Cornel Radu,
Emilian Cristescu, Mihai Socoteanu,
Dan Mircea Popa, Viorel Nichifor,
Ortansa Stângă

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 1 / 2009. Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Din harul oferit, cât ai primit?

Harul este miezul iubirii lui Dumnezeu, care a fost adus de Fiul Său, Domnul Isus Hristos.

„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.”

„...Harul și Adevărul au venit prin Isus Hristos.” (Ioan 1.17)

În familiile creștine, cel puțin, până și copilașii care au început să priceapă câte ceva știu că harul este un dar nemeritat, nespun de mare, oferit de Dumnezeu.

Un cititor mai puțin familiarizat cu Biblia este bine să știe că harul în sine stă în jertfirea Fiului lui Dumnezeu pe cruce pentru oamenii care, prin faptul că toți sunt păcătoși, sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu.

Așadar, prin jertfirea Domnului Isus, dușmanii lui Dumnezeu capătă prin credința în El iertarea de păcate care însemnează viața veșnică.

Cum să merite niște dușmani un dar așa de mare? Nu merită absolut deloc și totuși Dumnezeu a oferit aproape 2000 de ani și mai oferă pentru scurtă vreme acest dar uriaș după cum este scris:

„Prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2.8,9)

Întrebarea din titlu s-ar cuveni să fie deosebit de actuală pentru orice credincios care a devenit o piatră vie în biserica vie a Domnului Isus Hristos.

Un răspuns potrivit la această întrebare ar deschide pentru orice credincios sincer și evlavios calea pentru sporirea măsurii harului primit.

Pentru ajutor, să luăm cuvântul din Filipeni, 1.29:

Ajutorul primit însemnează că putem împărți harul lui Dumnezeu, pentru ușurarea înțelegerii, în două părți deosebite:

1. Harul de a crede în Domnul Isus pentru a fi mântuit.

2. Harul de a pătimi sau suferi pentru Domnul Isus.

În privința primei părți a harului, credincioșii sunt într-o poziție de egalitate, pentru că toți au primit, după pocăință, credința că sângele Domnului Isus, și numai el, i-a spălat de toate păcatele.

Trecând însă la partea a doua a harului, lucrurile se deosebesc foarte mult de la credincios la credincios.

Cineva ar putea să spună că se oprește la prima parte a harului, fiind prea slab pentru partea a doua, care însemnează suferința.

O astfel de socoteală este vicleană, pentru că puterea de a suferi, să nu uităm, este tocmai esența acestei părți a harului pe care îl dă Dumnezeu.

Ar merge poate, pentru o vreme scurtă, ca un credincios să se oprească la prima parte a harului, fiind un prunc în Hristos.

Asta se arată prin faptul că în fața suferinței de orice fel se plânge, se supără și este mereu nerăbdător să scape de ea.

Când un om a trecut de copilărie, nu mai plânge, de exemplu, când primește unele lovituri în trup, pentru că a dobândit puterea să suferă și să nu mai plângă ca un copil.

La fel și credinciosul: pe măsură ce devine





matur în credință, primește ceva din partea a doua a harului și astfel încetează să mai fie un plângăreț nemulțumit.

Altcineva ar putea spune că va ocoli suferința sau poate va fi ocolit de ea, așa că nu va fi nevoie de un har special.

Răspunsul este că lumea în care trăim zace în cel rău și păcatul își arată sub toate formele efectele lui otrăvite producând suferință.

Dacă păcătuiesc, îl fac să sufere pe cel față de care am greșit. Dacă altcineva a păcătuیت față de mine, mă face, de asemenea, să sufăr.

Iată deci că suferința nu poate fi ocolită și nici nu ne va ocoli. Pentru a răspunde creștinește la suferință avem neapărat nevoie de primirea celei de a doua părți a harului.

Altfel, toate atitudinile și răspunsurile noastre la suferință vor fi numai păcat.

Cum se primește? La fel ca prima parte, prin credință.

Învățăm din Cuvânt că suferința, de orice natură ar fi ea, trebuie întâmpinată cu gândul că biruința asupra ei este pentru El, pe care mărturisim că Îl iubim mai mult ca orice în lume, pentru slava Lui.

În întrecerile sportive sunt situații când unii sportivi, deși sunt răniți serios, continuă lupta eroic spre admirația celor ce i-au ales și a privitorilor. Ei acceptă suferința pentru gloria țării pe care o reprezintă.

Alți sportivi, dimpotrivă, la mici lovituri ies din luptă pentru a se menaja egoist.

Suferințele noastre de creștini, purtate cu harul promis, sunt, dacă biruim, spre slava Celui ce ne-a chemat.

Dacă am primit sau nu harul de a suferi se vede foarte limpede după felul în care o facem: ca Domnul Isus sau ca un om în firea pământească.

Atunci când suferința acceptată va fi dusă cu adevărat

prin harul de sus vom împlini cuvântul de la 1 Petru 2.21:

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.”

Toți creștinii ar trebui să-și mărească dorința de a fi martori ai Domnului Isus, prin viața lor. Dar să nu ne oprim doar la fapte bune, ci să arătăm trăsăturile dragostei și prin felul în care suferim.

De ce, de exemplu, suferim fără nicio asemănare cu Domnul Isus atunci când suntem nedreptățiți? Pentru că nu ni s-a dat har sau pentru că nu vrem să primim harul?

Oare nu ne mai spune nimic cuvântul de la 1 Petru 2.19:

„Căci este un lucru plăcut dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept.”

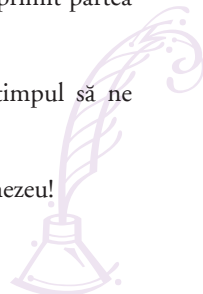
De ce la suferința nedreptății răspundem cu gânduri rele, cu mânie, cu supărare, în loc să rămânem blânzi și smeriți?

Același răspuns: pentru că nu vrem să primim harul care ne este oferit.

Lipsa îndelungată a semnelor primirii harului de a suferi pentru Domnul Isus pune un mare semn de întrebare asupra felului în care am primit partea minunată de har privind mântuirea.

Sunt vremuri grele, știm bine! Este timpul să ne trezim!

Primiți toată bogăția harului lui Dumnezeu!



Smerenia, calea fericirii

Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, când a părăsit slava din cer, a văzut pe pământ durere, ceartă, sărăcie, boală și toate urmările păcatului de care s-au făcut vinovați Adam și urmașii lui.

El a acceptat în umilință un trup de om și, prin atitudinea Lui, a fost un exemplu.

S-a născut în Betleemul din Iudea și a copilărit în Nazaret, în Galileea.

La vârsta de 30 de ani a început să le spună oamenilor planul lui Dumnezeu cu privire la fericire. A prezentat detalii despre cum poate omul să fie fericit. Din predica de pe munte, amintim prima fericire:

„Fericite de cei săraci în Duh, că a lor este Împărăția cerurilor!” (Matei 5.3)

Mântuitorul dorește să fim smeriți, pentru că numai așa ne vedem păcătoși și putem veni prin credință la crucea de la Golgota, locul unde Domnul Hristos a fost crucificat.

Opusul smereniei este mândria. Mândria îi împiedică pe mulți oameni să se pocăiască. Împăratul lui Israel în Psalmul 19.13 spune:
„Păzește, de asemenea, pe robul Tău de mândrie ca să nu stăpânească ea peste mine. Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.”

Domnul Isus Însuși a spus:

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Matei 11.29)

Așadar, iubit cititor al acestor rânduri, gustă din prima fericire pe care Mântuitorul a menționat-o.

Cum se face aceasta? Acceptă-L în viața ta și lasă-L să-ți conducă inima. Aceasta este adevărata smerenie.

Așa să-ți ajute Dumnezeu!



Lasă-ți darul la altar...



Domnul a zis lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuît”. (Iosua 7.10,11a).

O buturugă mică

Iosua cucerise Ierihonul.

Sigur, este doar un fel de a spune. De fapt, Domnul făcuse minunea unică a prăbușirii zidurilor, iar poporul era, de bună seamă, într-o stare de exaltare. Cu Acest Dumnezeu nimic nu li se mai părea imposibil. Își aduceau aminte de trecerea Mării Roșii, de mana din pustie, de prepelețe și se îmbrățișau. Rememorau cu respect vremea lui Moise și îl aclamau la unison pe Iosua.

Ce mai, erau fericiți!

În starea aceasta de spirit au început să croiască planuri pentru cucerirea cetății Ai, minuscula cetate Ai. Aveau un moral bun, cum se spune, și un Dumnezeu incomparabil. În plus, față

de Ierihon, Ai era un soi de cătun, un pâlce de case, fără un sistem de fortificații care să impresioneze.

Și totuși, inexplicabil, evreii se întorc de la luptă învinși, umiliți. Cei de acasă, care serbaseră anticipat victoria, au rămas, după cum notează Biblia, „cu inima moale ca apa”.

Buturuga mică răstoarnă carul mare, am putea spune noi, înțelepți.

Da, dar care este, cu adevărat, buturuga mică?

Un conducător destoinic se recunoaște mai ales în caz de eșec:

„Iosua și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara”.

Până seara, împreună cu bătrânii, se roagă și își presară capul cu cenușă.

Târziu, după ce acest spectacol de umilință și implorare s-a mai domolit, Domnul răspunde:

„Scoală-te! Ce stai culcat astfel pe fața ta? ISRAEL A PĂCĂTUÎT.”

Și Domnul numește păcatul de care s-a făcut

vinovat poporul, fără să-l numească și pe vinovat.

Pe vinovat avea să-l găsească Iosua.

Ce nu poate să vadă Dumnezeu

Sunt aici câteva învățăminte de mare preț, mai ales pentru vremurile pe care le trăim astăzi. Specificăm de la bun început că nu vom aplica aceste adevăruri bisericii în ansamblu, deși textul ales ar permite-o, ci fiecăruia dintre credincioși în parte.

Întâi, lucrarea noastră, slujirea noastră, biruința noastră pot fi împiedicate de un păcat. Păcatul suspendă legătura cu Dumnezeu până la pocăință. Ne văduvește de călăuzirea Duhului Sfânt, pe care îl întristăm și ale cărui semnale le ignorăm. El va rămâne „setat pe avarie” atâta timp cât nu vom aduce reparațiile necesare. Evreii au rămas pe loc, în *stand by*, până la descoperirea lui Acan.

Care este Acan-ul vieții noastre? Păcatul nostru ascuns, sau nerecunoscut, sau nepărăsit. De obicei, în astfel de cazuri, Domnul insistă asupra păcatului nostru concret, faptic, nu asupra unei atitudini generale, nu asupra unei tendințe păcătoase a firii noastre. Este ușor să ne ascundem pocăința în spatele a tot felul de formulări vagi, care nu costă nimic.

Trebuie aduse la lumină:

- nu păcatele tinereții, ci *acel* obicei vicios care îți fură pacea;
- nu avariția, ci faptul că ți-ai însușit în mod necinstit *acele* bunuri;
- nu caracterul coleric, ci scandalul acela *anume* în care ai fost implicat;
- nu lipsa de dragoste, ci vorbele *acelea* nereproductibile pe care le-ai spus soției;
- nu senzualitatea, ci faptul ca ai o prietenă și *acesta* este modul tău de a trăi în „*aprinderea poștei*”.

Al doilea rând. De obicei, când conștiința ne acuză, tendința noastră nu este să ne pocăim, ci să ne intensificăm devoțiunea obișnuită,

practicile noastre religioase. Începem să ne rugăm mai mult și mai cu elan, să lucrăm mai mult „pentru Domnul”, să mergem mai des la adunare, să ... să....

știți de ce facem asta? Nu dintr-un impuls spre sfințenie, căci păcatul nu se curățește în felul acesta, ci ca să umplem, prin agitație și activism, un gol, golul pe care l-a lăsat Dumnezeu în noi...după retragerea Lui.

Al treilea rând. Dumnezeu nu primește jertfa unor mâini murdare.

Pentru că Acan păcătuse, tot Israelul era necurat, inclusiv liderii lui. Astfel că, înainte de orice altceva, Iosua a trebuit să elimine răul și să sfințească tot poporul.

Observați cum se exprimă Domnul cu privire la atitudinea lui Iosua?

„*Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?*”

Pe fața ta! Parcă Dumnezeu nu mai înțelege gesturile uzuale ale rugăciunii și ale umilinței, parcă totul I se pare o jalnică pantomimă. Și așa și este! EL NU POATE SĂ VADĂ nelegiuirea unită cu pioșenia, cu evlavia căznică, cu parada de cucernicie. De câte ori ar fi trebuit să spună și despre noi: „*Ce-i cu genuflexiunile astea ale voastre, cu vocalizele astea, cu cacofonia asta pe care voi o numiți închinare?*”

Cât timp rămâne în viețile noastre vreun păcat nerezovat, Domnul nu va înțelege nicio rugăciune, nicio implorare, nicio cântare, în afară de cea de pocăință.

Când se instalează temeinic criza în lucrare și în biserică, de obicei avansăm repede o soluție stereotipă de genul:

Să ne rugăm, fraților, să ne rugăm mai mult!

Dar poate că primul impuls ar trebui să fie acela al întoarcerii spre noi înșine: *Să ne cercetăm, fraților, să vedem ce nu e în regulă în viața noastră!*

Pentru că rugăciunea, sigur că da, își are rostul ei, dar și pocăința își are rostul ei, și una n-o poate înlocui pe cealaltă!





Istoria

lui

Wang Ee

Jonathan Goforth este un misionar canadian și protagonistul unor serii de treziri din China începutului de secol XX, evenimente pe care le relatează în cartea sa remarcabilă *Prin Duhul Meu*. Am ales una din multele întâmplări povestite de el pentru a ilustra ideea dezvoltată de acest articol.

Wang Ee era unul dintre convertiții lui Goforth și poate cel mai apropiat prieten și colaborator chinez. La scurt timp după întoarcerea lui la Domnul, grație efortului și entuziasmului său, 19 familii din sat deveniseră creștine, iar perspectivele erau încurajatoare.

În 1900 izbucnise răscoala antienglezească a *boxerilor*, iar misionarii străini au fost nevoiți să se retragă din calea iureșului, ceea ce i-a despărțit pe cei doi prieteni pentru vreo doi ani. Când s-au reîntâlnit, Wang Ee era din ce în mai apăsător, mărturisind că, fără vreun motiv anume, lucrarea din sat nu mai înaintează deloc. Deloc. „*Dar, pastore, ținea el să precizeze, nu e vina mea, oamenii au devenit tare împietriți.*”

Presimțirile lui Goforth că Wang Ee era cauza acestei subite stagnări s-au adevărat mai târziu când chinezul a participat la o adunare de trezire. Duhul Sfânt l-a apăsător cu putere și, la una dintre întâlniri, Wang Ee a început să plângă incontrollabil. Mai târziu, printre sughițuri, a povestit public cum reușise să devină, tocmai el, un obstacol în calea Evangheliei.

Ce se întâmplase? În timpul răscoalei boxerilor, lui Wang Ee – care, creștin fiind, era considerat un trădător de neam – i se devastase gospodăria. De fapt, el însuși și familia lui scăpaseră cu viață ca prin minune. După ce

răscoala fusese înăbușită, guvernul s-a oferit să-i despăgubească pe cei care avuseseră de suferit de pe urma rebelilor. Fiecare solicitant trebuia să întocmească o listă cu bunurile pierdute. Wang Ee a profitat de moment și a „umflat” pagubele. În loc de 300 de măsuri de grâu a cerut 600 și, deși avusese numai trei catâri, s-a ales cu șase.

Și-a dublat averea, dar de atunci înainte creștinul Wang Ee n-a mai fost același. Numai după repararea acestei fraude s-a putut întoarce cu spor la uneltele lui de evanghelist.

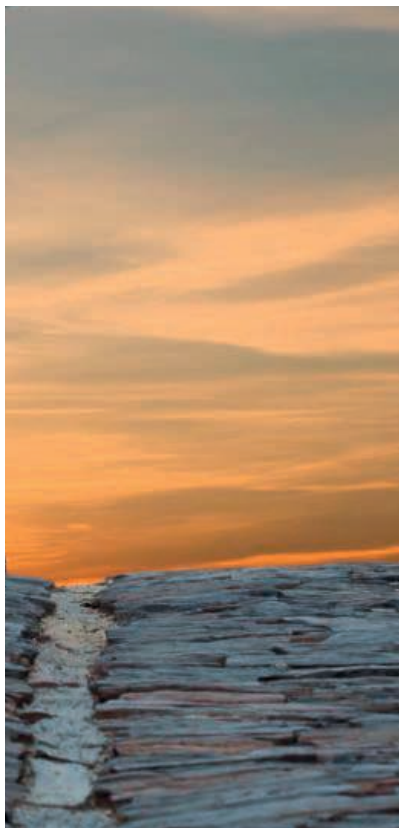
„...*lasă-ți darul acolo înaintea altarului...*”

În chip de concluzie, nu găsesc nimic mai explicit și mai viu decât cuvintele Mântuitorului din Predica de pe munte. Să luăm aminte!

„*Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul.*” (Mat. 5.23,24).

Vedeți bine că, după cuvintele Domnului, nimic nu are prioritate în fața pocăinței – chiar a pocăinței față de un frate căruia i-am greșit. Putem să fim în Sfânta Sfințelor, în al treilea cer al intimității noastre cu Domnul, dacă ne aducem aminte de un păcat, lăsăm darul la altar și ne întoarcem degrabă pe urmele nelegiuirilor noastre trecute și nerezolvate.

Dar tare mă tem că mulți dintre noi o vor ține înainte ca Balaam, purtându-și cu fală, prin lume, creștinismul lor stérp și zăngănit. (*La asta nu ziceți amin!*)



Revela

Partea a III-a

Am arătat până aici cum, mai întâi, în revelare, Dumnezeu ni se prezintă pe Sine, după care ne descoperă și planurile Sale... Ulterior, DUMNEZEU NE REVELEAZĂ CĂILE SALE, modalitățile pe care El le-a hotărât privind ducerea la îndeplinire a scopurilor Lui.

Când Dumnezeu a vrut să-i izbăvească pe evrei de sub dominația madianită, întâi S-a revelat lui Ghedeon, apoi i-a descoperit acestuia planurile Sale, dar nu l-a lăsat pe el să aleagă modalitatea înfăptuirii, ci i-a expus căile Sale. Chiar dacă pe moment nu sunt înțelese căile Domnului, în final constatăm că-i o adevărată binecuvântare a le urma pe ale Lui, și nu pe ale noastre.

Domnul îi spune lui Ghedeon că n-are nevoie de cei fricoși (22.000 care pleacă) și nici de cei 10.000 de luptători rămași, după care alege doar 300 de inși cu care să înfrunte o armată de peste 100.000 de dușmani. În final, deși, practice, nici cei 300 de viteji n-au luptat efectiv..., Ghedeon a avut succes, pentru că a folosit calea Domnului.

Prin Isaia, Domnul ne atenționează astfel: „... gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele...” (Isaia 55:8) Noi suntem tare entuziasmați de căile noastre, dar Dumnezeu ne îndeamnă să renunțăm la ele, dacă vrem să înfăptuim lucrarea Sa.

Psalmistul repetă de mai multe ori în Ps. 25 rugăciuni de felul: „Arată-mi, Doamne, căile Tale, și învață-mă cărările Tale!”, pentru că înțelege că nimic de valoare nu poate fi realizat în lucrarea lui Dumnezeu fără a înțelege și a urma căile Lui.

Nouă ni se par bune și modalitățile noastre

„Căile în „cascadă”

de lucru..., și chiar obținem uneori anumite rezultate..., dar vom constata, în final, că-n lucrările noastre nu se vede puterea lui Dumnezeu și că El nu este slăvit.

George Müller a ales să facă voia Domnului, oricare ar fi fost ea. Dumnezeu îi comunică modul în care să fie susținut orfelinatul (calea Sa): să nu ceară vreodată vreun ban de la cineva!

Dacă Müller ar fi apelat la o serie de cunoscuți, mai ales dintre cei bogați, probabil că orfelinatul ar fi putut funcționa, dar ar fi apărut întrebarea: ar mai fi fost slăvit Dumnezeu dacă s-ar fi cerut fonduri de la oameni?! Domnul a fost credincios și a trimis mereu hrana necesară celor câteva mii de copii...

Dacă-L iubim pe Dumnezeu, aceasta se va vedea clar după timpul pe care I-l vom dedica. În funcție de aceasta, El ni se descoperă și ne dezvăluie atât planurile Sale, cât și modalitățile Lui de împlinire.

Când folosim căile Lui, atunci devine evidentă mâna și puterea Sa, iar lauda Îi revine Lui. După ce ne descoperă intențiile Sale salvatoare, înțelegem planurile Sale, care sunt în acord cu caracterul Lui, și aflăm ulterior detalii privind modul Său de acțiune, care reliefează slava Sa. Pe scurt, Dumnezeu ne descoperă, celor apropiați Lui, numele, caracterul și slava Sa. Revelația lui Dumnezeu nu ne lasă indiferenți! Dezvăluirea numelui Său ne apropie și mai mult de El, într-o relație împlinitoare. Cunoașterea caracterului Său produce în noi mutații de natură etică – înțelegând scopurile Lui, caracterul Său este transferat în noi. Revelația căilor Sale, care sunt uimitoare,

produce în noi abilități prin care îndeplinim voia Lui, iar El este laudat și slăvit.

Dumnezeu „Și-a arătat căile Sale lui Moise, și lucrările Sale copiilor lui Israel.” (Ps. 103:7) dar nici pe noi nu ne ocolește:

„... Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi ...” (Amos 3:7)

– Vrei să cunoști voia lui Dumnezeu cu privire la tine?

– Cine nu vrea aceasta? – vei spune poate.

– Vrei să înțelegi planurile și scopurile Sale și să participi și tu la îndeplinirea lor?

Începe prin a dezvolta o relație intimă cu Domnul! Nu sări zile fără să stai în prezența Lui și a Cuvântului Său! Atunci El îți va descoperi planurile Sale, te va încunoștiința despre ce vrea să facă acolo unde ești și te va abilita pentru a te putea angaja la împlinirea scopurilor Sale glorioase.

De ce crezi că unii credincioși trăiesc o viață ștearsă, fără realizări? De ce unii, deși foarte activi, nu demonstrează prezența lui Dumnezeu în lucrarea lor și nu aduc slavă lui Dumnezeu prin realizările lor? Pentru că nu-L cunosc îndeaproape pe Dumnezeu.

Fie ca Domnul să ne învrednicească să petrecem tot mai mult timp cu El și să devenim asemenea Lui!

Dumnezeu să producă în fiecare din noi dorința de a ne angaja plener în a îndeplini planurile Sale, prin căile pe care El le stabilește, și în toate să fie slăvit numai El!



Emilian Cristescu



Un Pol...!

Pare curios titlul acestui articol și poate trezi interes în cele materiale.

Desigur, polul era o monedă de pe vremea Domnului Isus care, în grecește, se numea *mină*.

Spre deosebire de pilda talanților, în care Stăpânul îi cheamă pe robii săi și le încredințează unuia cinci talanți, altuia doi și altuia unul – fiecăruia după puterea lui –, aici se vede că acestora li s-a dat în mod egal câte un pol.

Aceste pilde au ceva în comun – perioada de întoarcere a Stăpânului – când acesta vine să vadă cum a prețuit fiecare partea încredințată lui. Fiecare se va înfățișa înaintea Lui să dea socoteală de felul cum a folosit în beneficiul Stăpânului partea încredințată până la venirea Sa.

Privind la pilda polilor și la semenii mei, care au primit fiecare aceeași valoare ca și mine, în mine se stârnește dorința de a folosi în folosul Stăpânului cât mai bine darul încredințat.

Doresc ca Duhul Sfânt să ne angajeze și pe noi într-o competiție sfântă, în așa fel încât la întâlnirea cu Mătuitorul nostru să putem spune ca David în I Cronici 29, 14: „*Căci ce sunt eu și ce este poporul meu ca să putem să-ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-ți aducem*“.

Iubiții mei frați, în ce constă această competiție? Desigur, mă refer la polul încredințat fiecăruia dintre noi, pentru că Dumnezeu, care a văzut că toate lucrurile făcute de El erau bune, a zis: „*Nu este bine ca omul să fie singur, am să-i fac un ajutor potrivit pentru el*.“ (Genesa 2.18)

Prin căsătorie, Dumnezeu ne-a încredințat o soție, și acesta este un pol de la El.

Poți spune și tu, cititorule, aceste cuvinte împreună cu mine?

„*Soția mea este pentru mine un ajutor potrivit*.”

„*Soția mea este un har de la Domnul*.” Proverbe 18.22: „*Cine găsește o nevastă bună găsește fericirea; este un har pe care-l capătă de la Domnul*“.

„*Soția mea este un dar de la Domnul*.” Proverbe 19.14....*dar o nevastă pricepută este un dar de la Domnul*.

Soția este polul încredințat de Marele nostru Dumnezeu și Tată, pentru mine, copilul Lui.

Unii dintre dumneavoastră puteți spune că soția este un dar deosebit din partea lui Dumnezeu pe care nu l-ați meritat. Dar nu este pentru toți la fel. Alții pot spune: „*Nu știți câte am de îndurat și prin ce trec eu cu soția mea, nu știu de unde mai sunt*.” Vreau să te întreb mai întâi un lucru:

– Când te-ai căsătorit, ți-ai cerut din Mâna lui Dumnezeu soția?

O nevastă bună este un har care se capătă de la Domnul.

Cazul acesta este cel mai fericit și casa respectivă, având pe Mătuitorul în mijlocul ei, este o Betanie, o casă a cântării, a laudei și a închinării față de Cel ce face toate lucrurile bune.

De ne-ar da Dumnezeu cât mai multe case de felul acesta! Atunci și adunările ar fi altele.

Cu toate acestea se poate întâmpla ca din neveghere și din nepăstrare a atribuțiilor cerute de Dumnezeu, lucrurile să nu mai fie în normalul lor, după Sfânta Scriptură. Așa a fost și în Eden. Totul a fost bine până la un timp. Cine a greșit acolo? Noi spunem repede: Eva. Dar Adam este cel care a greșit. El era primul care trebuia să vegheze și să păzească grădina. Unde era Adam când Eva stătea de vorbă cu Șarpele? Era lângă ea. Până în momentul în care au gustat din pomul oprit ei cunoscuseră numai binele, dar după aceea li s-au deschis ochii și au cunoscut și răul.

Tot așa se întâmplă și astăzi: suntem dornici de cunoaștere, nu ne mulțumim numai cu ce ne cere Dumnezeu, nu suntem veghetori la lucrurile pe care le strecoară Diavolul în familiile noastre. Urmarea? De multe ori este dezastru.

Să vedem ce trebuie să facem cu polul acesta. În primul rând Scriptura în Proverbe 5.18 spune: „... *bucură-te de nevasta tinereții tale*!“ Bucură-te că ai un astfel de pol dăruit de stăpânul tău și al ei! El ți l-a dat din averea Lui și ar fi nefiresc să nu te bucuri.

În al doilea rând, în Maleahi 2.15 se spune:

„...*Luiați seama dar în mintea voastră și niciunul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui*“. Poate că vei spune că nu este cazul să discutăm despre astfel de lucruri pentru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Așa este, dar și copiii lui Dumnezeu sunt tot oameni și vin ispite peste ei cu grămada. A fi necredincios față de nevasta tinereții înseamnă a nu fi veghetor asupra ochilor și asupra gândurilor inimii. Soția ta va căpăta tot mai multă valoare înaintea ta și-ți va fi tot mai dragă dacă te vei păstra curat față de ea și față de Dumnezeu.

Sunt bărbați cărora nu le mai place de nevasta tinereții, pentru că între timp ea s-a transformat, nu mai este la fel de grațioasă ca la început, și își permit să umble în compania altor persoane de sex feminin, simțindu-se bine cu ele, iar soția lui ajunge un fel de Cenușăreasă a casei. Spun că astfel de comportamente sunt deosebit de periculoase, ba chiar păcătoase, și pot avea urmări grave. Mântuitorul spune că uitatul și poftitul în inimă înseamnă preacurvie, iar unii au fost înșelați amarnic și au trebuit să suporte consecințele acestor lucruri.

Deci, frate, te îndemn: Fii credincios față de soția tinereții tale!

În al treilea rând, la 1 Corinteni 7. 3 se spune: „*Bărbatul să-ți împlinească față de nevastă datoria de soț...*“

Este o datorie care îl ferește și pe unul și pe celălalt de ispite.

În al patrulea rând, la 1 Petru 3,7 scrie: „*Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre.*“ Aici Cuvântul spune „și voi”, nu pretinde numai soțiilor, ci se cere și bărbaților să se poarte cu înțelepciune, pentru că femeile sunt vase mai slabe. Dumnezeu le-a făcut mai slabe decât pe noi în mod special, ca să le dăm cinste. Este o provocare lucrul acesta pentru noi, bărbații, în așa fel încât să învățăm să ne purtam delicat, cu dragoste cu ele și prin aceasta să ne modelăm în vederea slujirii altora.

Aceste patru puncte de până acum țin de omenescul din noi, dar pentru împlinirea lor este nevoie de o susținere din afara omenescului, care decurge din Harul Divin pe care l-am primit în calitate de copii ai lui Dumnezeu.

Un înțelept al vremurilor apuse a spus odată: „*Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna pământul!*” Tot așa, și copilul lui Dumnezeu are nevoie de un punct de sprijin din partea lui Dumnezeu pentru a-ți îndeplini îndatoririle pe care le are față de polul încredințat. În Romani 5.5 se spune: „...*dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat*“. Dragostea noastră este de natură omenească și ea se termină repede. Odată venită sursa de energie dumnezeiască – dragostea –, eu pot să îmi îndeplinesc și cea de-a cincea îndatorire, care la rândul ei le include pe celelalte patru.

În Efeseni 5.25,26 scrie: „*Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt*“.

Acum, frate, mai zi ceva, mai caută dezvinovățiri. Nu ai nicio dezvinovățire când trebuie să te asemeni cu Domnul Hristos, ci numai o ieșire în dragostea iertătoare, indiferent de poziția soției tale. Datoria ta este să o sfințești, adică să faci ca prin dragostea dumnezeiască pe care ai primit-o să crească în soția ta roada Duhului Sfânt. La întoarcerea Stăpânului, El va căuta în polul pe care și l-a încredințat să vadă dacă ai fost în stare să investești cât mai multe din trăsăturile Lui.

Înteleg că nu este ușor de aplicat rețeta acestei vieți de familie, dar, în harul nemăsurat al lui Dumnezeu, sunt resurse inepuizabile pentru îndeplinirea datoriei.

Dumnezeu să vă dea înțelepciune pentru a da valoare tot mai mare polului încredințat!



Strângi sau risipești?

Sub acest titlu nu ne propunem să abordăm un aspect material, ci un cu totul altul, de multe ori neglijat sau scăpat din vedere, dar care are un impact major în viața creștină: raportarea creștinului la Cuvântul lui Dumnezeu, pe de o parte, și la factorul timp, pe de altă parte.

Dacă ne raportăm la Cuvântul lui Dumnezeu, se poate afla creștinul în ipostaza de fiu risipitor? Desigur, pilda fiului risipitor este una predilectă de evanghelizare și vizează sufletele nemântuite. Dorim însă să surprindem și un alt aspect, ce vizează răspunderea noastră. Când stăm în prezența Cuvântului în adunare, și în mod special în timpul unui mesaj de zidire, Dumnezeu revarsă peste noi Cuvântul Său bun din belșug, cu scopul de a ne modela viața și caracterul nostru după chipul Domnului Hristos. Să nu uităm că aceste mesaje sunt lucrarea harului lui Dumnezeu, iar pentru ele frații investesc timp, efort, dragoste și rugăciune pentru a ne fi prezentate într-o formă cât mai îngrijită. Când stai în adunare în prezența ploii binefăcătoare a Cuvântului expus în har și pleci cu un sentiment de nemulțumire, de critică sau poate îl uiți foarte repede și nu aduce în tine o nouă modelare spre caracterul Lui, atunci cu siguranță ești un fiu risipitor. Dumnezeu a revărsat din belșug sămânța Lui bună peste pământul inimii tale și aceasta nu a adus niciun



rod, nicio schimbare, ai risipit-o! Ascultarea unei predici de zidire nu este o rutină, ci un privilegiu sfânt, ce ne responsabilizează la o participare activă spre străngerea Cuvântului în inima noastră și trăirea lui.

În pilda semănătorului (Luca 8:12), o parte din sămânța a căzut și pe un pământ aflat lângă drum, dar nu a adus niciun rod. Atenție la inima noastră! Când suntem prea aproape de drumul lumii acesteia să nu ne mirăm că, deși auzim Cuvântul, acesta nu poate aduce roada.



Îți plac podoabele lumii acesteia, vestimentația, coafura, practicile și muzica ei? Atunci ești un pământ aflat lângă drumul lumii și acolo nu vei simți miresma caracterului Domnului Hristos. Porunca Scripturii este: „depărtează-o (corabia) la adânc” (Luca 5:4). Creștinul lucrat și călăuzit de Duhul Sfânt se va depărta de

drumul lumii acesteia spre adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu (Romani 11:33), unde va găsi bucurie și desfătare.

Al doilea aspect vizează raportarea creștinului la factorul timp al vieții sale. Dumnezeu ne îndeamnă să răscumpărăm vremea (Coloseni 4:5), „să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Psalmul 90:12).

Timpul este un dar al lui Dumnezeu și este de mare preț. Un creștin înțelept își va gestiona cu multă grijă timpul și-l va folosi pentru slava lui Dumnezeu. Sunt atâtea activități în viața personală care nu sunt altceva decât risipă de timp: conversații telefonice excesiv de lungi, vizionarea unor programe TV păguboase, navigări inutile pe internet, conversații pe messenger, pentru a enumera doar câteva dintre ele, dar lista poate continua.

Creștinul călăuzit de Duhul Sfânt nu-ți va pierde timpul. El va fi credincios în lucrurile aparent mici ale vieții sale, trăind ca înaintea

Domnului, iar această credincioșie în lucrurile mici, această disciplină spirituală de viață, îl va echipa pentru credincioșia și în lucrurile mari.

Cum este viața ta în detaliile ei? O viață curată, ordonată, disciplinată acasă, la serviciu sau în alte sectoare de activitate, refectă un caracter pe care Domnul îl poate folosi și în lucrări mari?

David a fost un păstor cu păr bălai și fața frumoasă și păștea acele puține oi ale tatălui său. El era devotat pentru ele, le apăra și credincioșia lui în cele mici l-a investit ca împărat, păstor peste tot poporul lui Israel. Putem observa care este impactul detaliilor în viață!

Creștinul înțelept va identifica în viața lui toate fisurile pe unde se scurge un timp prețios, va drege mreaja vieții lui și va strânge timpul acesta prețios pentru rugăciune, pentru studierea Cuvântului și lucrul pentru Domnul.

Când Domnul Isus a înmulțit pâinile și peștii, au rămas multe fărâmituri pe care ucenicii nici nu le luau în seamă, dar Domnul spune: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6:12).

Strânge, frate sau soro, timpul irosit în diferite activități mărunte și investește-l ca să nu se piardă nimic!

Dacă am face un bilanț pe o săptămâna al timpului pierdut, „fărâmiturile nestrânse”, am rămâne uimiți de timpul irosit și cât de departe am ajunge dacă l-am folosi pentru slava lui Dumnezeu și folosul personal.

Ce fel de credincios ești raportat la factorul timp? Ești un fiu risipitor sau unul care strânge împreună cu Domnul Isus?

Să ne ajute Dumnezeu pe toți să răscumpărăm vremea, căci timpul scurs niciodată nu se mai întoarce.



Cuvinte care vindecă

„Mulțumesc“...

„Te iubesc“...

„Iartă-mă“...

„Te iert“...



„Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia“. (Coloseni 4:6)

Vremea și lumea de azi pun preț pe statistici. Se fac statistici din orice. Una dintre ele atrage însă atenția prin ineditul ei și prin faptul că te pune pe gânduri, dacă ai puțin timp să te gândești la rostul și la valoarea vorbelor pe care le spui sau pe care nu vrei sau uiți să le spui în viață.

Statistica despre care vorbesc acum a fost făcută de un medic oncolog, care a însoțit plecarea din viața aceasta a unui mare număr de bolnavi de cancer. Și, din observațiile făcute de el de-a lungul întregii cariere de medic, a constatat că cele mai frecvente cuvinte spuse de muribunzi celor care rămân în urma lor în viață sunt: „mulțumesc“, „te iubesc“, „iarta-mă“, „te iert“...

Aceasta este constatarea lui. Nu știu dacă vei apuca să le spui și tu când va fi să pleci de pe pământ. Și nu știu nici ce vei simți să spui atunci... Poate cuvintele acestea, poate altele...

Dar aș vrea să mă opresc asupra valorii pe care cei care au alergat prin viață o dau acestor cuvinte. De ce le-au ales pe acestea și nu pe altele? De ce consideră ei că ele merită a fi spuse în momentul despărțirii? Când te despați de cineva simți nevoia să dăruiești ceva celui de care te despați. Ceva ce este valoros și cu semnificație pentru tine, ceva ce crezi că este valoros și cu semnificație pentru el, ceva prin care crezi că vei rămâne măcar pentru un timp lângă cel de la care îți iei rămas-bun. Mă întreb și te provoc să te întrebi de ce oare cele mai importante cuvinte folosite de muribunzi, la sfârșitul vieții lor și înainte de despărțire, sunt tocmai cele patru „mulțumesc“, „te iubesc“, „iartă-mă“, „te iert“...?

Nu este nici locul și nici momentul să analizăm aici psihologia și gândirea unui muribund, dar se știe că cei care pleacă simt nevoia de împăcare și de vindecare atât pentru ei, cât și pentru cei care rămân după ei. Și, pentru acest lucru, ei folosesc cel mai des „mulțumesc“, „te iubesc“, „iartă-mă“, „te iert“...



Dacă aceste cuvinte au această putere de împăcare și de vindecare pe patul de moarte, fii sigur că aceeași putere de împăcare și de vindecare o au în fiecare zi. De ce să aștepti clipa plecării pentru a le spune întru vindecarea ta și să nu o faci acum, cât trăiești, pentru a te vindeca și a-i vindeca și pe cei din jurul tău?

„Mulțumesc“

Ai motive pentru care să spui „Mulțumesc“: pentru tot ce ți se dă, dar și pentru tot ce ți se ia. Dumnezeu îngăduie să-ți dea și îngăduie să-ți ia oamenii, lucrurile, împrejurările atât cât te ajută să crești. Alege să fii mulțumit și mulțumitor în loc de a fi mereu nemulțumit și nemulțumitor. Ai atât de multe motive... Mulțumeste pentru faptul că în fiecare zi ești iertat și ești iubit. Mulțumeste pentru tot ce (încă) primești și pentru tot ce (încă) mai poți dăruii. Mulțumeste pentru cei ce te bucură, pentru cei ce-și aduc aminte de tine, pentru străinul care ți-a zâmbit, pentru necunoscutul care a condus autobuzul cu care te-ai dus azi la serviciu ... Dar mulțumeste și pentru cel ce te-a jignit, pentru că ți-a adus aminte cât de orgolios ești, mulțumeste pentru

cel care îți inspiră frică, pentru că îți aduce aminte că nu te încrezi în Dumnezeu atât cât e necesar, mulțumeste pentru cel ce te jignește pentru că îți aduce aminte că nu i-ai arătat un model de a fi mai bun decât ți-l oferă el... Și te las pe tine să găsești celelalte multe alte motive de mulțumire.

Nu aștepta clipa plecării ca să spui „Mulțumesc“. Poate nu vei mai avea ocazia să o mai spui atunci. Spune-o acum, în fiecare zi!

„Te iubesc“

Așa-i că nu ai mai spus de mult timp „Te iubesc“? Poate nu mai ai motive, poate crezi că nimeni nu mai merită să primească aceste cuvinte din partea ta, sau poate pur și simplu ai uitat. Ai uitat să o mai spui dar, spre pierderea ta, ai uitat și efectul benefic al acestui cuvânt .

Nu aștepta clipa plecării ca să spui „Te iubesc“. Poate nu vei mai avea ocazia să o mai spui atunci. Spune-o acum, în fiecare zi!

„Iartă-mă“

Este greu să-ți dai seama că ai greșit, este greu să recunoști că ai greșit, dar este și mai greu să

ceri iertare. Ai motive să-ți ceri iertare: pentru că ai lovit, pentru că ai nedreptățit, pentru că ai jignit, pentru că ai trădat. Toate acestea cu știință sau din neștiință. Ai motive să-ți ceri iertare: pentru nemulțumirea ta, pentru nerecunoștința ta, pentru neatenția ta... Și sunt sigur că ai mult mai multe motive pentru care să-ți ceri iertare. Fă-o acum! Nu aștepta clipa plecării ca să spui „Iartă-mă“! Poate nu vei mai avea ocazia să o mai spui atunci. Spune-o acum, în fiecare zi!

„Te iert“

Te simți așa de bine când ești în poziția de a ierta pe cineva. Te simți mai puternic, simți că ți se dă atenție și dreptate, nu te simți înfrânt cum e cel din fața ta. Dar iertarea pe care o dai celuilalt te ajută să te vindeci de fapt pe tine. Pentru a te vindeca, nu ai nevoie doar să fii iertat, ci și să ierți.

Nu aștepta clipa plecării ca să spui „Te iert“. Poate nu vei mai avea ocazia să o mai spui atunci. Spune-o acum, în fiecare zi!

Mai devreme sau mai târziu, cei dragi ție vor pleca... Ce ai dori să auzi de la ei: Mulțumesc pentru ce mi-ai dat sau Te iert pentru ceea ce mi-ai fi putut da?

Mai devreme sau mai târziu, vei pleca dintre cei dragi ție. Ce ai dori să le spui: Mulțumesc sau Iertați-mă?

Aceste cuvinte nu te duc în Cer, dar pot aduce puțin Cer aici, în viața ta.

Drumul de la necaz la fericire e atât de lung cât vrei tu să-l faci. Și ți-l faci prin ceea ce gândești și prin ceea ce vorbești. Nu aștepta clipa plecării să spui cuvintele care te vor vindeca! Spune-le în fiecare zi! Și ele vor aduce vindecare: ție și celor din jurul tău.

„Mulțumesc“...

„Te iubesc“...

„Iartă-mă“...

„Te iert“...

1. Eu spun: „ESTE IMPOSIBIL!“
Dumnezeu spune: „TOATE LUCRURILE SUNT POSIBILE...!“ Luca 18:27

2. Eu spun: „AM OBOSIT!“
Dumnezeu spune: „EU ÎȚI VOI DA ODIHNĂ!“ Matei 11:28-30

3. Eu spun: „NU MĂ POT DESCURCA!“
DUMNEZEU SPUNE: „EU ÎȚI VOI CĂLĂUZI PAȘII!“ Proverbe 3:5, 6

4. Eu spun: „NIMENI NU MĂ IUBEȘTE!“
Dumnezeu spune: „TE IUBESC!“ Ioan 3:16

5. Eu spun: „NU MAI POT CONTINUA!“
Dumnezeu spune: „HARUL MEU ÎȚI ESTE ÎNDEAJUNS!“ 2 Corinteni 12:9

6. Eu spun: „NU POT FACE NIMIC!“
Dumnezeu spune: „POȚI TOTUL, PRIN CRISTOS, CARE TE ÎNTĂREȘTE!“ Filipeni 4,13

7. Eu spun: „NU MĂ DESCURC!“
Dumnezeu spune: „EU MĂ VOI ÎNGRIJI!“ Filipeni 4:19



8. Eu spun: „MI-E TEAMĂ!“
Dumnezeu spune: „EU NU ȚI-AM DAT UN DUH DE FRICĂ!“ 2 Timotei 1:7

9. Eu spun: „SUNT PLIN DE GRIJI!“
Dumnezeu spune: „ARUNCĂ TOATE GRIJILE ASUPRA MEA!“ 1 Petru 5:7

10. Eu spun: „MĂ SIMT SINGUR!“
Dumnezeu spune: „CU NICI UN CHIP N-AM SĂ TE LAS!“ Evrei 13:5



Omul înțelept

Un bărbat în vârstă de 92 de ani s-a bărbierit, s-a pieptănat, s-a îmbrăcat și, la ora 8 dimineata, a pornit spre azil.

Sotia lui, în vârstă de 70 de ani, se stinsese din viață nu de mult și, din acest motiv, bărbatul a simțit că trebuia să-și părăsească casa.

Sta în foaiierul azilului așteptând și ne-a zâmbit atunci când i-am spus:

– Camera dumneavoastră este pregătită!

În timp ce mergeam spre lift, i-am descris pe scurt cum era camera lui, ce culoare are perdeaua și cuvertura de pe pat, ce mobilier se găsește în cameră.

– Foarte mult îmi place! – ne-a spus el, și era încantat ca un copil de 8 ani, care acum urmează să primească prima lui cameră separată de la părinți.

– Stimate domn, nici nu ați văzut camera încă! Așteptați un pic înainte să vă pronunțați! – i-am răspuns eu.

– Nu are nimic dacă nu am văzut-o încă – mi-a răspuns el. Fericirea nu este dependentă de ceva anume. Eu aleg fericirea în mod independent. Faptul că îmi place sau nu camera nu depinde de mobilier sau decorațiuni, ci depinde de

cum vreau eu să o văd. Eu am decis deja în mintea mea: camera îmi place. Deciziile le iau în fiecare dimineață, imediat ce mă trezesc. Pot să iau decizia că îmi petrec ziua în pat și încerc să număr câte extremități sau componente ale corpului meu nu funcționează cum ar trebui sau mă dor. Sau pot să-*I spun Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot și pentru că mă pot mișca. Fiecare zi este un cadou dacă pot să-*mi deschid ochii, să mă concentrez pe amintirile frumoase, amintiri pe care le-am adunat de-a lungul vieții mele.**

Bătrânețea este ca un cont în bancă. Jei de acolo exact ce ai adunat!

– Vezi, sfatul meu este să aduni multă, multă fericire și amintiri frumoase în contul tău de amintiri. Eu și azi tot strâng și tot mai strâng – mai spuse omul înțelept.

Apoi a adăugat:

– Ține minte ce-ți spun și ai șansa să fii fericit: scapă-ți mintea de ură; scapă-ți mintea de a-și face griji tot mereu; trăiește modest; dăruiește mai mult; așteaptă mai puțin de la alții!



Albești

Centru de Educație Creștină

C.E.C. – Albești funcționează ca persoană juridică sub patronajul Cultului Creștin – B.E.R.

Pe timpul verii, funcționează în regim de tabără, organizat în serii pentru copii și tineri, după un program prestabilit cu frații instructori recunoscuți de forul conducător - Sfatul de Frați pe țară.

Programul seriilor în anul 2009 este următorul:

- 23 iunie – 1 iulie – serie copii – instructor coordonator – fratele Nelu Zărnescu – telefon de contact: 0722609957.

- 14 iulie – 22 iulie – serie copii – instructor coordonator – fratele Nicușor Olaru – telefon de contact: 0723685787

- 24 iulie – 1 august – serie copii – in-

structor coordonator – fratele Florian Ion – telefon de contact: 0724356001

- 5 august – 13 august – serie tineri – instructor coordonator – fratele Cornel Ianache – telefon de contact: 0724514172

- 17 august – 25 august – serie tineri – instructor coordonator – fratele Nelu Zărnescu – telefon de contact: 0722609957.

- 28 august – 5 septembrie – serie tineri – instructor coordonator – fratele Emilian Cristescu – telefon de contact: 0727333374

- 7 septembrie – 12 septembrie – serie copii și tineri – fratele Sorin Tuțu - telefon de contact: 0723259825.

Pentru detalii vă rugăm să contactați administrația C.E.C. – Albești

Pentru înscrieri, contactați-l pe fratele instructor coordonator de serie la numărul de telefon indicat – care poartă întreaga responsabilitate în organizarea și desfășurarea seriei.

- Pentru a preîntâmpina evenimente nedorite și pentru o bună desfășurare a activității, în perioada seriilor vă rugăm să respectați normele regulamentului de ordine interioară al C.E.C. – Albești.

- La sosirea în C.E.C. – Albești toți participanții seriei trebuie să prezinte obligatoriu avizele epidemiologice.

- Prețul pentru un loc în tabără este de **230 RON**.

În extrasezon C.E.C. – Albești împreună cu C.C. – B.E.R.:

- organizează cursuri biblice cu frații lucrători și cu frații începători pe calea credinței, coordonate de fratele Sergiu Iorgulescu, cu participarea fraților lectori de curs, recunoscuți de Sfatul de Frați pe țară;

- se pot organiza, de asemenea, conferințe pe diverse teme biblice cu:

- tineri

- familii tinere

- lucrători în biserică

- cu profesorii care predau disciplina - religie - în școli

- cu frații și surorile care se ocupă de lucrarea de misiune

- bisericile locale ale cultului se pot organiza în grupuri de familisti sau tineri în serii de 3 zile la sfârșit de săptămână sau, după posibilități, în perioade mai mari, cu un program de activitate propriu.

- de asemenea, se mai pot organiza mese festive cu ocazia următoarelor evenimente:

- căsătorii

- botezuri

- sărbători de iarnă

- bisericile celorlalte culte pot organiza, de asemenea, conferințe, serii de tabere și alte activități, la prețuri negociate cu administrația C.E.C. – Albești.

Pentru detalii, vă rugăm să contactați administrația

C.E.C. - Albești la telefon:

0248555245 / 0248555240 (fax),

mobil - 0748299185

persoana de contact - fratele Mamoc Luca

mobil - 0748299187

persoana de contact - fratele Nichifor Viorel

email: cec_Albești@yahoo.com

**TRANS WORLD
RADIO ROMANIA**



**un radio
care
schimbă
viața**

ASCULTĂ-NE ZILNIC PE:

● Unde Medii, zilnic 21.45,
Frecvența 1548 kHz

Luni-Vineri:

ITINERAR BIBLIC

(lb. româna și rromani)

Sâmbătă: Programe pentru

copii, adolescenți și tineri

Duminică: Predici, mărturii,

interviuri, muzică

● Stații locale FM

● Internet: www.twrro.ro

Contact:

C.P.19-88, București,

Tel.: 021-346.2468;

031-401.8034; 0722.209.365

E-mail: office@twrro.ro;

nvandici@twrro.ro;

www.twrro.ro

**Tot materialul audio al
programei noastre este
disponibil, la cerere pe
CD Audio sau CD - MP3**

Începând din 1961, emisiuni creștine fără întrerupere....

Cum Trece roua...

*Cum trece roua,
sorbită-n crin,
cum zboară norii
și alții vin,
cum piere-un sunet
pe-aripi de vânt,
așa trec toate
pe-acest pământ.*

*Cu cât în lume
aduni comori,
cu cât vrei slavă
și strângi splendori,
cu cât în viață
ai tot ce-ai vrea,
cu-atât plecarea
e și mai grea.*

*Fiori și patimi
și trai slăvit,
au toate-o cale
și un sfârșit.
Căci toți pleca-vom,
lăsând ce-am strâns;
dar unii-n pace,
iar alții-n plâns.*

